

Sygn. akt III UK 172/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przywrócenie renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 27 września 2018 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego J. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 18 listopada 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 26 lutego 2015 r., którą organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres po dniu 31 grudnia 2014 r.

Ubezpieczony J. S. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 września 2018 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenia prawa materialnego, to jest: art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 oraz art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia, „wobec rażących naruszeń Sądu Apelacyjnego w (...) skutkujących wydaniem niezgodnego z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem”. Zdaniem skarżącego, poważne zastrzeżenia budzi przede wszystkim błędna wykładnia art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, przez przyjęcie, że skarżący nie jest częściowo niezdolny do pracy, gdyż nie utracił zdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, mimo że stwierdzone u niego schorzenia uniemożliwiają wykonywanie wyuczonego zawodu, a także podjęcie innej pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sąd Apelacyjny przede wszystkim nie pochylił się nad kwestią posiadanych przez skarżącego kwalifikacji oraz niezasadnie przyjął, że może on wykonywać prace zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, podczas gdy skarżący podczas zatrudnienia nie podnosił swoich kwalifikacji zawodowych ani też nie zdobywał dodatkowych kwalifikacji, a przez 20 lat pobierał rentę i przez ten czas nie pracował zgodnie ze swoimi kwalifikacjami. Tymczasem pod pojęciem niezdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji należy rozumieć rzeczywistą utratę zdolności do pracy lub znaczne jej ograniczenie przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr

602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Skarżący deklaruje, że oczywista zasadność wywiedzonego przez niego środka zaskarżenia jest konsekwencją dokonania przez Sąd drugiej instancji błędnej wykładni art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, jednakże dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia wymienionych przepisów prawa materialnego, przyjętych jako podstawa prawna rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, w żadnym razie nie może zostać uznana za sprzeczną z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, skoro odwołuje się, jak jednoznacznie wynika z lektury uzasadnienia tego wyroku, do utrwalonych w tym względzie poglądów judykatury.

Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, Sąd Apelacyjny – aprobuując w tym zakresie ugruntowane poglądy judykatury przywołane przez Sąd pierwszej instancji – precyzyjnie określił także poziom posiadanych przez skarżącego kwalifikacji zawodowych i do nich właśnie odniósł rodzaje prac możliwych do wykonywania przy uwzględnieniu aktualnego stanu zdrowia wynikającego ze stopnia zawansowania występujących u niego schorzeń, który – jak ustalił ten Sąd na podstawie wniosków sformułowanych w opiniach aż sześciu biegłych sądowych – uległ poprawie nie tylko w zakresie schorzeń układu ruchu, ale także w odniesieniu do dolegliwości natury psychicznej. Wymaga zaś podkreślenia, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Tymczasem skarżący, choć twierdzi, że opiera oceniany wniosek na błędnej wykładni art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i

rentach, to jednak w istocie podejmuje niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia owych ustaleń faktycznych, o czym świadczy jego twierdzenie, że występujące u niego schorzenia uniemożliwiają wykonywanie wyuczonego zawodu, a także podjęcie innej pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.